

[Jytte Andersen]

drøftelser og vurderinger. Det er klart, at det voksende administrative arbejde, der hviler på kasserne, rejser et krav om forenkling og systematisering af sagsgangen, og det er faktisk også det, dette lovforslag imødekommer.

For det andet har 60 pct.-satsen vist sig at være et problem for en mindre gruppe – jeg understreger: en mindre gruppe – af efterlønsmodtagere. Jeg vil godt henvise til, at både i åbningstalen og i arbejdsministerens svar her ved den forrige førstebehandling blev det meget stærkt understreget, at regeringen er indstillet på, at de problemer skal løses.

Man kunne så gøre sig nogle overvejelser om, hvordan de kunne løses. Man kunne forestille sig en smidiggørelse af reglerne, så man kan give førtidspensionisterne mulighed for at søge efterløn. Man kunne også forestille sig en sammenkædning imellem andet og tredje trin på efterlønnen, sådan at den sidste sats blev noget højere, men det er som bekendt et udgiftkrævende forslag: for hver 5 pct., man hæver loftet, koster det 100 mill. kr. Som sagt er vi fra den socialdemokratiske gruppes side indstillet på at løse de mindre problemer, der er.

Jeg vil godt sige til sidst, at det som tidligere nævnt er en arbejdsmarkedsforanstaltning, og at regeringen på et tidligere tidspunkt har givet udtryk for, at der skal gives kompensation for de øgede udgifter i denne forbindelse. Jeg vil godt understrege, at denne kompensation burde kunne sammenkædes med fremskaffelse af praktikpladser for unge mennesker i virksomhederne.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale lovforslaget endnu en gang.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det er jo ikke længe siden, vi havde dette lovforslag til første og anden behandling; det er nogle ganske få måneder siden. Den eneste ændring, der er sket, vedrører ikrafttrædelsesdatoen, og den ændring er jo logisk nok at lave. Det er altså ikke så mange nye bemærkninger, man kan komme med.

Jeg kan sådan set godt have sympati for, at man foreslår en række ændringer begrundet i administrative hensyn, således at man gør nogle ting mere hensigtsmæssige, men jeg kan ikke lade være med at gentage det, jeg sagde under forrige førstebehandling af dette

lovforslag, nemlig at regeringen jo, når den kommer med dette lovforslag, ligesom må erkende, at det er udtryk for et fejlskøn fra regeringens side. Da folketinget i sin tid gennemførte efterlønsordningen – det var i 1978 – skønnede man fra regeringens side, fra arbejdsministerens side, at der ville være ca. 17.000 mennesker, der gik på efterløn. Nu er vi altså nået frem til, at man regner med, at vi får 70.000 efterlønsmodtagere i 1982, stigende i perioden frem til 1985 med gennemsnitligt 5.000 om året.

Jeg har lidt svært ved at se det rigtige i, at man, selv om man skal have finansieret denne efterlønsordning – og det skal man jo, når man har den – gør det på denne måde. Man skriver i den skriftlige fremsættelse til dette lovforslag, at det fortsat er regeringens opfattelse, at en del af forslaget's provenu i 1982 dels skal anvendes til at lette erhvervslivets omkostninger, dels skal indgå som et led i bestræbelserne på at fremskaffe det tilstrækkelige antal lære- og praktikpladser. Hvad er det, man gør? Man ønsker at gennemføre en lovgivning, som vil give staten en merindtægt af størrelsesordenen, regner man med, 680 mill. kr. årligt, dog lidt mindre i år, fordi det ikke kommer til at virke et helt år. Det vil sige, at arbejdsgiverne skal betale mere end 400 mill. kr. om året til denne ordning, og samtidig siger man, at disse penge, som man med den ene hånd tager fra erhvervslivet, vil man bruge til at gøre godt for erhvervslivet med den anden hånd, fordi man nu skal lette erhvervslivets omkostninger. Der er ingen tvivl om, at erhvervslivet lider i dag – det ved vi jo alle sammen – både de store og især de mindre virksomheder, og derfor synes jeg, det er lidt molboagtigt at gøre det på denne måde.

Når man også skal anvende disse midler til at skaffe flere lære- og praktikpladser, kunne man jo fristes til at tage hül på den gamle debat om, hvorvidt man kan løse arbejdsløshedsproblemet ved at sige: nu giver vi nogle penge ud til efterlønsordningen, for nu skal vi have de ældre ud af arbejdsmarkedet – og så får vi nogle penge ind på denne måde – til gengæld skal vi sikre, at de unge kommer i arbejde, ved at skaffe flere lære- og praktikpladser. Det er vores gamle diskussion om, at nu skubber vi de ældre ud af arbejdsmarkedet, og så bruger vi ligesom denne lovgivning som en slags begrundelse for